

Τα δικαιώματα της γυναίκας

Της Αμαλίας Ευτυχιάδου Δρος Θεολογίας

Τό θέμα τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναίκας παραπέμπει στό γυναικεῖο κίνημα γιά τήν ἰσότητα τῶν γυναικῶν πρὸς τοὺς ἄνδρες, τό ὁποῖο διαμορφωμένο μέ ἀνθρώπινα κριτήρια, τό ἀνθρώπινο δίκαιο, ἀποσκοπεῖ στήν πλήρη ἐξίσωση τῶν γυναικῶν μέ τοὺς ἄνδρες σέ ὅλα. Τά δικαιώματα τῆς σύγχρονης γυναίκας ταυτίζονται οὐσιαστικῶς μέ τό δικαίωμά της νά ἐξομοιωθεῖ μέ τόν ἄνδρα. Αὐτό ἔχει ἐπιτευχθεῖ σέ ὅλους τοὺς τομεῖς, πλὴν ὀρισμένων ἐργασιακῶν χώρων, ὅπου ἡ πάλι συνεχίζεται σέ βάρος οἰκογενειακῶν προτεραιοτήτων, ὅπως ἡ τεκνογονία καί ἡ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν. Τό δικαίωμα π.χ. τοῦ σώματός της στήν σύλληψη καί τήν ἀποβολή τοῦ ἐμβρύου, εὐρίσκει ὑπέρμαχο σύμμαχο τήν ἐργασιακή ἀπασχόλησή της (προσωπικό καί αὐτό δικαίωμα πού ἀναγνωρίζει ἡ γυναίκα στόν ἑαυτό της, ἀνεξαρτήτως οἰκονομικῶν ἀναγκῶν), ἀφ' ὅτου κυρίως ἔγιναν νομίμως ἀπόλυτο δικαίωμα καί ἐλεύθερη ἐπιλογή τῆς γυναίκας. Ἡ ἀνατροφή, ἐπίσης, τοῦ παιδιοῦ, στήν ὁποία ὀφείλεται βασικῶς ἡ διόρθωση καί ἡ διαμόρφωση τῆς φυσικῆς καταβολῆς του, παρεμποδίζεται ἀπό τήν μεγάλη ἀπουσία τῆς μητέρας, ἀνατίθεται δέ σέ ἀναρμοδίους, οἱ ὁποῖοι, καί ἂν ἀκόμη κατέχουν τεχνικές γνώσεις, δέν διαθέτουν τήν ἀναντικατάστατη μητρική στοργή.

Τό κίνημα τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναίκας τήν ὀδήγησε στήν ἀπελευθέρωσή της ἀπό ἀρχές καί ἀξίες, τίς ὁποῖες, ὡς μή ἔπρεπε, εἶχε ἤδη ἀπωλέσει ὁ ἄνδρας. Τά περισσότερα ἀπό τά ἴσα δικαιώματα, μέ τόν ἄνδρα, τά ὁποῖα διεκδικεῖ ἡ γυναίκα σήμερα, εἶναι παρεκκλίσεις ἀπό τό δίκαιο τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος προηγήθηκε στήν ἠθική ἀπελευθέρωση, καί ἡ γυναίκα τόν ἀκολούθησε. Οὔτε ἡ γυναικεῖα ἐμφάνιση ὑπῆρξε δικαίωμα τοῦ ἀνδρός, οὔτε ἡ ἀνδρική τῆς γυναίκας. Ἡ ἀγνότητα πρὸ τοῦ γάμου καί ἡ πιστότητα σέ αὐτόν ἀφοροῦν καί τά δύο φύλα. Στήν κλεψιγαμία καί τήν ἐγκατάλειψη νεογεννήτου βρέφους εὐθύνονται καί οἱ δύο γονεῖς καί ὄχι μόνον ἡ γυναίκα, τήν ὁποία ὁ νόμος καί ἡ κοινωνία καταδικάζει ἀδιαφορώντας γιά τόν ἄνδρα πού ἔσπειρε τή ζωή. Ἡ ἐξωσυζυγική ἐρωτική σχέση δέν εἶναι δικαίωμα τοῦ ἀνδρός, ὥστε νά τό διεκδικεῖ ἡ γυναίκα γιά τόν ἑαυτό της, ἀλλά παράβαση τῶν δικαίων τῆς συζυγίας ἀνδρός καί γυναικός, τήν ὁποία ὁ Θεός ἀνάγει -μέ τόν γάμο- στή σχέση τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας. Τό κάπνισμα, ἡ μέθη, ἡ χαρτοπαιξία, πού εἶναι βλαπτικές καί ἀντικοινωνικές συνήθειες, δέν εἶναι δικαιώματα τοῦ ἀνδρός καί δέν ἔπρεπε νά γίνουν γυναικεῖα δικαιώματα. Αὐτά, μεταξύ ἄλλων παραδειγμάτων, ἀποδεικνύουν ὅτι τό γυναικεῖο κίνημα, ἀντί νά ἀπαιτήσῃ τά δικαιώματα τῆς γυναίκας στό πλευρό τοῦ ἀνδρός, τά ἐθυσίασε σέ ἓνα πρότυπο γυναικῆς πανομοιότυπο τοῦ ἐκτραπέντος ἀνδρός. Ἡ γυναίκα ἐπέτυχε νά ζεῖ καί νά φέρεται ὅπως καί ὁ ἄνδρας σέ ὅλους τοὺς χώρους καί τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς, καταργώντας μάλιστα ἡ ἴδια κάθε διαχωριστική γραμμὴ μεταξύ τῶν δύο φύλων.

Τό δικαίωμα στόν πολυγαμικό ἔρωτα, τόν ἄλογο ἔρωτα, τόν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος κατέστησε πρώτη ἀνάγκη καί ἀξία τῆς ζωῆς, καθὼς καί στά συμπαρομαρτυροῦντα μέ αὐτόν, ἕως καί στήν ἀλλαγὴ τοῦ φύλου, εἶναι τό πλαίσιο ἐντὸς τοῦ ὁποίου κινεῖται ἡ ἀπελευθερωμένη σύγχρονη γυναίκα. Τό unisex εἶναι ἡ ἰδεολογία πού μέ τή συγκατάθεση τῆς γυναίκας ἀντιστρατεύεται ἐπίσημα σήμερα τήν πανάρχαιη καί ἀκατάλυτη ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου σέ "ἄρσεν καί θῆλυ" (Γεν. 1, 27). Ἡ γυναίκα, στήν ἐξομοίωσή της μέ τόν ἄνδρα, τοῦ παραχώρησε τό μοναδικό ἀποκλειστικό της δικαίωμα νά εἶναι μόνον αὐτὴ γυναίκα. Ἴσως ἐθεώρησε καταξίωση τῶν δικαιωμάτων της περί ἰσότητος τήν σωματικὴ ἐξομοίωση τοῦ ἀνδρός μέ αὐτήν, καί ἀποδέχθηκε τήν ἀπομίμηση τοῦ φύλου της μέ τήν ἐπινόηση τῆς γυναικῆς-μαϊμού, τῆς παραποιημένης γυναίκας, τῆς τρανσέξουαλ καί τῆς τραβεστί, ἀλλά καί ἔφθασε στό σημεῖο νά γίνει καί ἡ ἴδια ἄνδρας-μαϊμού. Ἡ ὅλη αὐτὴ προσπάθεια κορυφώθηκε μέ τήν ἀπαίτηση τοῦ δικαιώματος τῆς γυναίκας στήν ἱερωσύνη, τήν ὁποῖαν ὁ Θεός ὄρισε "κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ" (Ἐβρ. 5,6), ἀπό ὀρισμένη φυλὴ, γιά τόν ἄνδρα μόνον, καί ὁ Χριστὸς παρεχώρησε ὀριστικῶς καί τελεσιδικῶς μόνον στήν ἀποστολικὴ τάξη, ἀποκλείοντας, κατὰ τόν ἱερόν Χρυσόστομον, ὅλες τίς γυναικῆς καί τοὺς περισσότερους ἄνδρες. Οἱ χῶροι στοὺς ὁποῖους σήμερα ἡ γυναίκα ἀπολαμβάνει τήν ἱερωσύνη-μαϊμού, εἶναι χῶροι αἰρετικοί, ἐκτὸς τῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας, στοὺς ὁποῖους ἐπιτρέπεται ἀκόμη καί ἡ ἀλλαγὴ τοῦ φύλου τῶν ἱερέων.

Στήν πνευματικὴ του θεώρηση, τήν σύμφωνη μέ τό θεῖο δίκαιο, τό θέμα τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναίκας ἔχει ἄλλη διάσταση. Ὁ ἄνδρας καί ἡ γυναίκα εἶναι ὁ μοναδικός, ὁ ἓνας, ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, "ὁ αὐτὸς τύπος" κατὰ τόν ἱερόν Χρυσόστομον. "Ποιήσωμεν ἄνθρωπον", εἶπε ὁ Θεός (Γεν. 1, 26). Γιά λόγους τῆς θείας σοφίας Του, "ἄρσεν καί θῆλυ" ἐποίησε αὐτόν (Γεν. 1, 27), δηλ. σέ δύο διαφορετικὰ γενετικά φύλα, μέ ἀνάλογη ἀνατομία, φυσιολογία καί ψυχολογία, μέ χαρακτηριστὲς διαφορετικούς καί μὴ ἀναστρέψιμους. Αὐτὸ ὅμως ἀφορᾷ τὴ λειτουργικότητα τοῦ ἀνθρώπου (Γεν. 1, 28). Αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς δημιουργίας τῆς γυναίκας δηλοῖ τό "ὁμότιμον" (Ἱερὸς Χρυσόστομος) τῶν δύο. Στὴ θεώρηση τῶν δύο ὡς ἑνὸς ἀνθρώπου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ

καί τῆς δημιουργίας, ἀλλά καί στή μεταξύ τους σχέση, ἀφορᾷ ἡ ὅλη διήγηση τῆς Γενέσεως. Δίνει τό ἴδιο δικαίωμα καί στους δύο στή ζωή ἐντός τοῦ Παραδείσου (Γεν. 2, 18) καί ἐκτός αὐτοῦ (Γεν. 3,23-24), τίς ἴδιες ὑποχρεώσεις στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ (Γεν. 2,16-17). Τό δικαίωμα καί ἡ εὐθύνη τῆς ἐργασίας ἀπό κάθε ἀποψη ἀνήκει καί στους δύο (Γεν. 2,15.3.23). Τό ἴδιο καί ἡ ἐξουσία ἐπί τῆς γῆς (Γεν. 1, 28), ἡ ὁποία συμβολίζεται καί στήν ὀνοματοθεσία τῶν ζώων (Γεν.2,20), ὡς "ἐξουσία ἀπηρτισμένη" (Ἱεροῦ Χρυσοστόμου). Ἡ συνυπευθυνότητα τῶν δύο εἶναι βασικό γνώρισμα τῆς δημιουργίας τους. Στίς μεταξύ τους γενετήσιες σχέσεις ἀγνίζονται καί καθαίρονται ἐξ ἴσου (Λευιτ. κεφ.12). Ἡ Καινή Διαθήκη διά τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος κατέστησε σαφέστατο τό θέλημα τοῦ Θεοῦ στίς σχέσεις ἀνδρός καί γυναικός στά γενετήσια προβλήματα τους, ἐπαναφέρει στήν τάξη τά ἐκτραπέντα μέ ἀνθρώπινη παρέμβαση ἴσα δικαιώματά τους: "Ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οὐκ ἔστιν ἄρσεν ἢ θῆλυ", ἀλλά "εἷς" (Γαλ. 3,28). Στόν ἔρωτα καί σέ ὅλες τίς ἐξάρσεις του, πού ἔχουν ὡς ἀκράϊα σημεῖα τήν πορνεία καί τήν μοιχεία, δίδεται τό ἴδιο δικαίωμα καί μέ τόν ἴδιο περιορισμό: "διά δέ τās πορνείας ἕκαστος τήν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐχέτω καί ἐκάστη τόν ἴδιον ἄνδρα ἐχέτω" (Α΄ Κορ. 7,2). Τό δίκαιο τοῦ Θεοῦ στή μονογαμική σχέση τῶν δύο φύλων ἐξισώνει ἀπολύτως ἄνδρα καί γυναῖκα: "Τῆ γυναικί ὁ ἀνήρ τήν ὀφειλήν ἀποδιδότω, ὁμοίως δέ καί ἡ γυνή τῷ ἀνδρί. Ἡ γυνή τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλά ὁ ἀνήρ ὁμοίως δέ καί ὁ ἀνήρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλά ἡ γυνή" (Α΄ Κορ.7,3-4). Τό "οὐ μοιχεύσεις" καί τό "οὐ πορνεύσεις" εἶναι ἀπαράβατη ἐντολή τοῦ Θεοῦ καί γιά τούς δύο. "Πόρνους καί μοιχούς κρινεῖ ὁ Θεός" ἀδιακρίτως φύλου (Ἐβρ. 13,4). Ἡ ἐρωτική διαστροφή τῆς ὁμοφυλοφιλίας, "τά πάθη ἀτιμίας" (Ρωμ.Ι,26) τά ἐμφωλεύοντα "ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθαρσίαν τοῦ ἀτιμάζεσθαι τά σώματα αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς" (Ρωμ.Ι,24) εἶναι ἰσότητα ἀσχημοσύνης καί ὄχι δικαιωμάτων ἀνδρός καί γυναικός: "αἱ τε γάρ θῆλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τήν φυσικήν χρῆσιν εἰς τήν παρά φύσιν, ὁμοίως δέ καί ἄρσενες ἀφέντες τήν φυσικήν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τήν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι" (Ρωμ.Ι, 26-27). Ὁ Ἀπόστολος κατηγορηματικῶς ἀποδίδει τήν κατάσταση αὐτή στό σκότος καί στή μωρία ἀμφοτέρων, οἱ ὁποῖοι ἀντήλλαξαν τήν δόξα τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ μέ τήν εἰκόνα τοῦ φθαρτοῦ ἀνθρώπου (Ρωμ. 1,21-23). Ὁ ἄλλογος ἔρωτας, ἡ ἐρωτική ἀπελευθέρωση, εἶναι σαρκολατρεία, ἕνα ἄλλο εἶδος εἰδωλολατρείας, στήν ὁποία παραδίδονται ἄνδρας καί γυναῖκα.

Σήμερα ὁ ὑλικός εὐδαιμονισμός καί ἡ τεχνολογία ἐπιδιώκουν σέ ὅλους τούς τομεῖς ἀνακατατάξεις, μέχρι ἰσοπεδώσεως τῆς εἰδοποιοῦ διαφορᾶς τῶν δύο φύλων στους καίριους χαρακτήρες τους: τό ἄρσεν καί τό θῆλυ, τήν πατρότητα καί τή μητρότητα. Τά δικαιώματα τῆς γυναίκας στό φύλο της πρέπει νά δραστηριοποιηθοῦν. Ἡ γυναῖκα καί ὁ ἄνδρας εἶναι ἴσοι, δέν εἶναι ὅμως ὅμοιοι, καί οἱ ρόλοι τους στή ζωή εἶναι διακριτοί. Καί οἱ δύο εἶναι ἰσότημοι φορεῖς στόν ἴδιο χῶρο, κοινωνικό καί οἰκογενειακό, τοῦ ὁποῖου καλύπτουν τίς λειτουργίες ἀπό κοινού, ἰσοτίμως μέν, ἀλλά ἰδιομόρφως ἕκαστος. Ἡ γλώσσα π.χ. λέγεται μητρική, ἐνῶ τό σπίτι πατρικό, σέ δήλωση τῆς διαφορᾶς τοῦ ρόλου ἐκάστου στήν οἰκογένεια. Τό ἐπίθετο, ἐπίσης, εἶναι πατρικό, διότι ὁ ἄνδρας γεννᾷ (ἡ γυναῖκα τίκτει). Καί τῶν δύο ὅμως τό ἔργο εὐρίσκειται σέ ἀπόλυτη ἀλληλοεξάρτηση. Τό κεφάλαιο τῆς ζωῆς, τῆς κοινωνικῆς καί οἰκογενειακῆς, εἶναι τό ἄθροισμα τῶν λειτουργιῶν καί τῶν δύο. Ἡ θρησκευτική συνείδηση τοῦ φύλου ἐκάστου, πού ἀπορρέει ἀπό τήν ἐπίγνωση τῆς θείας ἀλήθειας, τῶν θείων ὀρισμῶν γιά τόν ἄνδρα καί τή γυναῖκα, τούς διακρατεῖ καί τούς καθοδηγεῖ στή σωστή συμπόρευσί τους "ἐν πᾶσι".

*Το κείμενο ἔχει δημοσιευθεῖ στό περιοδικό
Τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν «Τόλμη»
Τεύχος 16ο Φεβρ. 2002